

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Farvel. (Til C. Molbech.)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Farvel. (Til C. Molbech.)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 977. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_211-txt-shoot-idm106/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

6.
Nyeste
Skilderte af Kjøbenhavn.

Tiende Aargang. No. 62.

Udgivet og forlagt af Boghandler S. Solbitt.

Tirsdagen den 3 August 1813

Farevel

(til E. Molsbøch)

Saa er det vist, saa har Du dig vdvundet
Af Vennekæften, som os savnenbænde!
Saa est Du flygtet fra mig over Lynder,
Hvor Danmarks Egn saa ofte Døden fandt!
Hvor danske Væ forlorde sin Svend,
Der ogsaa jeg forlorde en Ven;
Ei meer at kiste vil med mig Du have;
Ei heller da den sidste Skolegave,
Ei heller da det venlige Farevel!

O! visstelig det gik mig nar til Hjerte,
O! visstelig jeg fulde bitter Smerte;
O! visstelig er det heel tung en Led,
Naar Jender kysse, og naar Jeter true,
I Jenders Ledtog da sin Ven at stue,
At saares dybt i Hjerte af hans Væns!
Dog, Molsbøch! ei for dig igjen at saare
Jeg harpen greb i stils Aftenlund,
Nei, jeg den greb, for med en Demodotage,
At byde dig: Far vel! af Hjertensgrund.

Som da jeg i vor første Vænsommer
Dig tab indgaas til Corne's Altergrav,
Og stue der de favre, hvide Blommer,
Der hvide sig spyngt om den brude Grav;

Dig bad, at egte hvad Dit Hjerte ahner,
Og fænges ei af Tidens Tulspaner;
Saa rolig og saa venlig staaer jeg end,
Dag herte Saar i vores Vintersommer,
Og svarer dig paa ditte Ord: min Ven!
Gul ind og stue de favre, hvide Blommer!
Berant i Fred ved Corne's Altergrav,
At bydes skal og vores Vandingsstav!
Naar da vi liges under Muldet stille,
Naar Graven synker, og naar Orme pille,
Da skal vi der, hvor klare Lys er inde,
See, hvem der saae, og hvem der gik i Blinde;
Men tro vi Ham, hvem alle Christne byde,
Vi veed, at hvo sig stader, gaar i Mark,
Hvo Lysen stuer, han sig stoder ei.

Og nu, Far vel! far, som jeg selv vil fare!
Al! glet er Stien, som saa vis Du troer,
Eid Himlens Lys maa Dine Trin bevare!
Eid ei Du fænges i de vilde Spor!
Eid onde Urtter ei din Mand forges!
Og naar engang Du ikke meer saa stilt
Mit Venkab vrager, og bortfaster koldt,
Er Hjerte havor jeg med Dig at stifte.

N. F. S. Grundtvig.

□□□□□

6.
Nyeste
Skilderte af Kjøbenhavn.

Tiende Aargang. No. 62.

Udgivet og forlagt af Boghandler S. Solbitt.

Torsdagen den 3 August 1813

Farevel

(til E. Molsch)

Saa er det vist, saa har Du dig vundret
Af Vennekæften, som os savnenbænder!
Saa est Du spjstet fra mig over Lunden,
Hvor Danmarks Egn saa ofte Døden fandt!
Hvor danske Væ forlorde sin Svend,
Der ogsaa jeg forlorde en Ven;
Ei meer at kiste vil med mig Du have;
Ei heller da den sidste Skolegave,
Ei heller da det venlige Farevel!

O! visstelig det gik mig nar til Hjerte,
O! visstelig jeg fulde bitter Smerte;
O! visstelig er det heel tung en Lød,
Naar Jender kysse, og naar Jeter true,
I Jenders Ledsog da sin Ven at stue,
At saares dybt i Hjerte af hans Væns!
Dog, Molsch! ei for dig igjen at saare
Jeg harpen greb i stills Aftenlund,
Nei, jeg den greb, for med en Demodotage,
At byde dig: Far vel! af Hjertensgrund.

Som da jeg i vor første Vænsommer
Dig tab indgaae til Coraes Altergrav,
Og stue der de faare, hvide Blommer,
Der hildet sig spyng om den brude Grav;

Dig bad, at egte hvad Dit Hjerte ahner,
Og fænges ei af Tidens Tulspaner;
Saa rolig og saa venlig staaer jeg end,
Dag herte Saar i vores Vintersommer,
Og svarer dig paa ditte Ord: min Ven!
Gul ind og stue de faare, hvide Blommer!
Berant i Fred ved Coraes Altergrav,
At bydes skal og vores Vandingsstav!
Naar da vi liges under Muldet stille,
Naar Graven synker, og naar Orme pille,
Da skal vi der, hvor klare Lys er inde,
See, hvem der saae, og hvem der gik i Blinde;
Men tro vi Ham, hvem alle Christne byde,
Ei veed, at hvo sig stader, gaar i Mark,
Hvo Lysen stuer, han sig stoder ei.

Og nu, Far vel! far, som jeg selv vil fare!
Al! glet er Stien, som saa vis Du troer,
Eid Himlens Lys maa Dine Trin bevare!
Eid ei Du fænges i de vilde Spor!
Eid onde Urtter ei din Mand forges!
Og naar engang Du ikke meer saa stilt
Mit Venkab vrager, og bortfaster koldt,
Er Hjerte havet jeg med Dig at kiste.

N. F. S. Grundtvig.

